

Mindretallet er af den Formening, at en saadan Forhøielse, naar den gennemføres samtidig med Indførelsen af en 5 Dros Taxt for Brevkort og eventuelt en Nedsættelse af Lokalporto'en til 3 Dre, ikke vilde være sølgelig for det korresponderende Publikum i Almindelighed, og at den selv overfor den egentlige Forretningsverden ikke vilde medføre nogen væsentlig Byrde, især da det herved vilde blive muligt at gaa til nogen Nedsættelse af Taxterne for Pengebreve, Postanvisninger og Postopkrævninger, uden at der for Postvæsenet i dets Helhed blev Nedgang i Indtægten. Da det imidlertid ved Forhandlingerne i Udvalget har vist sig, at der i alt Fald for Tiden næppe er tilstrækkelig Stemning i Folkethinget for en saadan Forandring, har Mindretallet ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at fremsætte Forslag hverken om en 5-Dros eller om en 10-Dros Taxt for Breve.

Da Mindretallet, naar ingen af disse Reformers kan gennemføres, tillægger det en temmelig underordnet Betydning, om Portosatserne paa de andre Omraader — Pakke- og Pengeforsendelser m. v. — sættes et Par Dre høiere eller lavere, har det, naar Valget staar mellem Lovforslagets Satser eller de af Flertallet foreslaaede, ment at maatte slutte sig til de førstnævnte, da der dog ved dem gjøres et Skridt henimod en Tilnærmelse til vort nu gjældende Møntsystem. Af samme Grund, men tillige for at formindste det eventuelle Tab for Postvæsenet, har Mindretallet sluttet sig til Flertallets Forslag om at sætte Porto'en for Brevkort til 5 Dre.

Sine særlige Vndringsforslag — om Indførelse af Frimærkepakter uden særligt Adressebrev for Pakker paa indtil 2 Pund og om Indførelse af frankerede Blanketter til Pakkeforsendelser og Postanvisninger — forbeholder Mindretallet sig at motivere nærmere ved Sagens 2den Behandling.

Et andet Mindretal (Tutein) kan ikke gaa med til Nedsættelse af Porto for

Udvalgenes Betænkninger,

Brevkort, dels fordi der formentlig ikke er Anledning til særlig at begunstige en mindre henfigtsmæssig Form af skriftlige Meddelelser, dels fordi Nedsættelsen utvivlsomt, naar den ikke ledsages af en tilsvarende Forhøielse af Betalingen for andre Forsendelser, vil medføre en Nedgang i Postvæsenets Indtægter og dermed en Standsning i dets Udvikling.

De øvrige, nedenfor foreslaaede Vndringer i Lovforslaget indskrænker sig ikke alle til den gjældende Postlovs § 12, 16, 17 og 18 (tildels sammenholdt med Lov af 24de Marts 1875), men har ogsaa Hensyn til andre Dele af samme.

Regjeringsforslaget stiller sine Vndringer i samme Rækkefølge som de gjældende Lovsteder, hvortil de hver især knytte sig; og Udvalget har saa meget mere fundet det rigtigst at følge samme Regel, som det paatænkes, imellem Sagens 2den og 3die Behandling i Folkethinget, at indføre de ved 2den foretagne Vndringer — saavel som de ved Lov af 24de Marts 1875 nødvendiggjorte Rettelser i Taxterne — i Hovedloven af 1871, saa at denne, saaledes ændret, fremtræder som et eneste stort Vndringsforslag til 3die Behandling. *) Derved opnaas, at Lovgivningen om Postvæsenet, der staar i nær Berøring med den store Almenhed, ikke af denne behøver at søges i tre forskellige Love, hvoraf let vilde opstaa Usikkerhed og Mistag. Saadanne undgaas snarest af den mindre Rhindige, naar der kun findes en eneste Lov om

*) Det er en Selvfølge, at der med det Samme maa foretages den Rettelse, t. Ex. i Hovedlovens § 4, 1ste Stykke, og § 12 a. 1, at „Finanzministeren“ rettes til „Indenrigsministeren“, efter at Postvæsenet ved Resolution af 15de November 1873 er indordnet under førstnævnte Minister.